"'शृध अप्रसहने' अप्रसहनम्=अमर्षः। 'प्रसहने=अभिभवे इत्येके" इति स्वामी। उदित्त्वात् णिज्विकल्पः। 'प्रहसनम्=विद्रवः' इति गोविन्द-भट्टः इति शब्दकल्पद्रुमे।

'—प्रहसने' इति शाकटायनकाशकृत्स्नौ। '—प्रहसनम्=अभिभवः' इति धा. का. व्याख्या (3-40)।

शर्धकः-र्धिका, शिशर्धयिषकः-षिका, शर्धकः-र्धिका, शिशर्धिषकः-षिका, शरीशृधकः-धिका;

शर्धयिता-त्री, शिशर्धयिषिता-त्री, शर्धिता-त्री, शिशर्धिषिता-त्री, शरीशृधिता-त्री; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि दैवादिकगृध्यतिवत् (424) ऊह्यानि। निष्ठायाम्-शर्धितम्, शृद्धम्-शृद्धः, ल्युटि-[A]शर्धनम्, क्त्वायाम्-शर्धित्वा-शृद्ध्वा इति विशेषः।

(1751) "शॄ हिंसायाम्" (IX-क्र्यादिः-1488. सक. सेट्. पर.)

प्वादिः, ल्वादिश्च। 'श्रॄञ्—' इति क्षीरस्वामी।

अयं धातुः दैवादिकोऽपि इति प्रयोगात् ऊह्यते। यथा '....विशीर्यन्तीं नावमिव' (म. भा. 3-157-13); 'स्रवत्यनोंकृतं पूर्वं पुरस्ताच्च विशीर्यति॥' (मनुस्मृतिः 2-74) इति! शारकः-रिका, शारकः-रिका, [1]शिशरिषकः-शिश-रीषकः-शिशीर्षकः-र्षिका, [2]शेशिरकः-रिका; [3]शरिता-शरीता-त्री, शारयिता-त्री, शिशरिषिता-शिशरीषिता-शिशीर्षिता-त्री, शेशिरिता-त्री; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि क्रुणातिवत् (258) ज्ञेयानि। [4]शृणन्, [5]शरः, [6]नीशारः, [7]शरारुः,

1. सन्नन्ते 'इट् सनि वा' (7-2-41) इतीड्विकल्पः। 'वृतो वा' (7-2-38) इतीटो दीर्घविकल्पः। तेन रूपत्रयं सन्नन्ते सर्वत्र बोध्यम्।
2. यङ्निमित्तकं इत्वम्, अभ्यासे गुणश्च। एवं यङन्ते सर्वत्र बोध्यम्।
3. तृजादिषु सर्वत्र 'वृतो वा' (7-2-38) इति इटो दीर्घविकल्पः।
4. शतरि, श्नाप्रत्यये, 'प्वादीनाम्—' (7-3-80) इति ह्रस्वे, 'श्नाभ्यस्तयोः—' (6-4-112) इत्याकारलोपे, 'ऋवर्णान्नस्य—' (वा. 8-4-1) इति णत्वे च रूपमेवम्।
5. शीर्यतेऽनेनेति शरः बाणः। 'ऋदोरप्' (3-3-57) इत्यप्प्रत्ययः।
6. 'शॄ वायुवर्णनिवृतेषु' (वा. 3-3-21) इति घञ्। अचोऽपवादः। 'उपसर्गस्य घञि—' (6-3-122) इति दीर्घः। **नीशारः** वायुविशेषः। **नीशारः**=चित्रवर्णः। **नीशारः**=आवरणम्-यथा—'गौरिवाकृत**नीशारः** प्रायेण शिशिरे कृशः' इति। **निवृतम्** इत्यस्य आवरणमर्थः। निवृत्तमिति **वार्तिके** क्वाचित्क अपपाठः।
7. 'शॄवन्योः—' (3-2-173) इत्यारुप्रत्ययस्ताच्छीलिकः। **शरारुः**=हिंसकः।

A. '.....तौ **शर्धनाय** समयातयतां नियुद्धम्॥' धा. का. 3-40.